

k platnosti jen v případě, že se stroje dodávají z továrny žalobkyně v Přerově přímo, a nemohli proto ani žalovaní ani žalobkyně pojmáti toto ustanovení kupních podmínek jinak. Je proto bez významu, že v nabídce žalovaných přichází »loco továrna«, ježto si žalobkyně musila býti vědoma toho, že ustanovení to nemůže přijíti k platnosti v případě, kde nejde o stroje, jež se mají dodati z její továrny v Přerově, nýbrž o stroje, jež jsou v jejím skladišti v Humenném. I když tudíž žalobkyně přijala nabídku žalovaných, nedošlo tím k ujednání, že žalovaní převzali závazek zaplatiti dovozné z Přerova do Humenného; to by bylo musilo býti ujednáno zvlášť. Jiný výklad nabídky žalovaných by odporoval zásadě poctivého styku v obchodě. Pokud žalobkyně má za to, že žalovaní převzali závazek zaplatiti dovozné aspoň mlčky tím, že se neohradili proti účtu žalobkyně, v němž účtovala dovozné, ani proti tomu, že byli upomínáni žalobkyní o zaplacení dovozného, přehlíží, že původní ujednání mohlo býti změněno jen novým ujednáním, že jednostranný její projev k takovéto změně nestačí a že pasivní chování se a pouhé mlčení nemůže býti zpravidla vykládáno jako projev pozitivní. Výklad takový byl by přípustný jen tam, kde by nutkavě bylo tak usuzovati, čemuž zde však nebylo, neboť žalobkyně musila z mlčení žalovaných usuzovati, že na původním ujednání trvají.

Čís. 11971.

Exekuce na základě říšskoněmeckých exekučních titulů.

Potvrzení říšskoněmeckého soudu o doručení žaloby s obsílkou je veřejnou listinou ve smyslu § 293 druhý odstavec c. ř. s. Bylo-li toto potvrzení ve smyslu smlouvy o legalisaci ze dne 25. února 1880 čís. 85 ř. zák., obnovené podle čl. I. vyhlášky ministerstva zahraničních věcí ze dne 27. října 1921 čís. 387 sb. z. a n., opatřeno aspoň úřední pečeti, je prokázáno doručení žaloby s obsílkou, třebaže schází legalisace potvrzení, a není třeba, by soud zkoumal i doručenkou o žalobě a podpis žalovaného na ní. Povinný může vésti důkaz o opaku jen odporem proti exekuci podle § 83 ex. ř., nikoli rekursem proti povolení exekuce.

Požadavku, že vymáhající věřitel musí v návrhu na povolení exekuce prokázati, že říšskoněmecký rozsudek, na jehož základě vede exekuci, nabyt moci práva, jest vyhověno, předložil-li potvrzení říšskoněmeckého soudu na rozsudku (na usnesení), že nabyt moci práva. Není třeba, by s návrhem na povolení exekuce byl podán i výkaz o doručení rozsudku povinnému. Popření a důkaz o tom, že rozsudek nenabyt právní moci, musí býti ponechán odporu proti exekuci (§ 83 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 8. října 1932, R I 691/32.)

Na základě rozsudku pro zmeškání zemského soudu v Berlíně a útratového usnesení téhož soudu navrhl vymáhající věřitel u krajského soudu civilního v Praze povolení exekuce. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, ježto právní věc podle ustanovení platných v tuzemsku o příslušnosti nemohla bez zvláštního ujednání býti zahájena ve státě cizím (§ 80 čís. 1 ex. ř.) a není vykázáno ani, že se doručení žaloby

a obeslání k roku, při němž byl vynesena rozsudek pro zmeškání, stalo do vlastní ruky žalovaného (§ 80 čís. 2 ex. ř.). Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Napadeným usnesením zamítl první soud exekuční návrh, ježto prý nebyly splněny náležitosti § 80 čís. 1 a 2 ex. ř. Stížnost, kterou stěžovatel napadá toto usnesení prvního soudu v celém rozsahu, je odůvodněna. Podle § 94 druhý odstavec, j. n. lze žaloby procesních zmocněnců o odměny a výlohy podati u soudu hlavní rozepře. Potvrzením zemského soudu I. v Berlíně ze dne 16. února 1932 je osvědčeno, že žalobce opřel příslušnost zemského soudu v Berlíně pro žalobu, podle níž byl vynesena rozsudek pro zmeškání, tvořící exekuční titul pro exekuci, o niž tu jde, o tvrzení, že byl zástupcem žalovaného, povinného, vedl pro něho u zemského soudu I. spor a že tím vzniklé poplatky a výlohy nebyly dosud žalovaným zcela zapraveny. Z toho vyplývá, že právní věc mohla býti podle tuzemských předpisů o příslušnosti soudů zahájena před zemským soudem I. v Berlíně, tudíž v cizím státě. Ale i požadavku § 80 čís. 2 ex. ř. bylo v projednávaném případě vyhověno. Potvrzením zemského soudu I. v Berlíně ze dne 2. února 1932 bylo osvědčeno, že žaloba s obsílkou k 17. říjnu 1931 byla žalovanému doručena okresním soudem civilním pro vnitřní Prahu v Praze a že podepsaný zpáteční list je ve spise procesního soudu. Jest tudíž osvědčeno, že žaloba byla doručena žalovanému v tuzemsku tuzemským soudem jako soudem dožádaným, a tento byl povinen, zachovati při tom postup předepsaný tuzemskými zákony o doručení žalob a byl tudíž povinen, doručiti žalobu žalovanému do vlastních rukou. Ježto z potvrzení není vidno, že tento postup nebyl zachován, byl splněn i požadavek § 80 čís. 2, ex. ř. a nebylo proto závady, proč by navržená exekuce neměla býti povolena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurent neprávem napadá usnesení rekursního soudu, které povolilo exekuci na základě německých exekučních titulů (rozsudku a útratového usnesení), protože prý nebylo vykázáno doručení žaloby s obsílkou a rekursní soud se nezabýval zkoumáním doručení a podpisem žalovaného na doručence, a povinnému nebyl doručen rozsudek pro zmeškání, který nedostal. Doručení žaloby s obsílkou je prokázáno potvrzením německého soudu o tom. Toto potvrzení je veřejnou listinou ve smyslu § 293 odst. 2 c. ř. s. a podle smlouvy o legalisaci ze dne 25. února 1880 čís. 85 ř. z. obnovené podle vyhlášky ministerstva zahraničních věcí ze dne 27. října 1921 čís. 387 sb. z. a n. čl. 1, pokládá se za veřejnou listinu rovnocennou tuzemským listinám veřejným, je-li opatřena aspoň úřední pečeti, i bez legalisace. Úřední pečeti potvrzení je opatřeno. Není proto důvodu k pochybnosti o tom, co listina dosvědčuje, a nebylo třeba, by soud zkoumal i doručenkou o žalobě a podpis žalovaného na ní. Doručení žaloby s obsílkou je prokázáno a, popírá-li je povinný, může důkaz o opaku vésti jen odporem proti exekuci podle § 83 ex. ř., protože při rekursu jsou ve vyšších stolicích novoty vyloučeny. Podle vládní vyhlášky ze dne 25. července 1924 čís. 131 sb. z. a

n. a podle § 723 něm. civ. ř. s. je přípustná exekuce, když rozsudek německého soudu nabytí moci práva. Vymáhající věřitel musí to ovšem prokázat při návrhu, ale tomu vyhověl, předloživ potvrzení německého soudu na rozsudku i na útratovém usnesení, že nabyly moci práva. Ani podle § 723 něm. c. ř. s., ani podle § 328 něm. c. ř. s. se nevyžaduje, by s návrhem na exekuci byl podán výkaz o doručení rozsudku povinnému. Předpokladem povolení exekuce podle rozsudku německého soudu není proto výkaz, že se doručení rozsudku stalo do ruky povinného. Popření a důkaz o tom, že rozsudek pravoplatnosti nenabytí, musí býti z důvodu již shora naznačeného ponechán odporu proti exekuci.

Čís. 11972.

Předpisu druhého odstavce § 291 ex. ř. nelze použití, nemá-li povinný (úpadce) z pojišťovací smlouvy nárok na vyplácení důchodu, nýbrž nárok na vyplácení jistiny.

(Rozh. ze dne 8. října 1932, R II 374/32.)

Úpadce František N. byl pojištěn na úraz u pojišťovny D. a utrpěl na podzim 1930 při svém povolání jako zubní technik úraz tím způsobem, že mu při vytahování zubu pacientova vletěla tříska ze zubu do pravého oka a způsobila mu v něm hnisavé zranění spojené s luetickou nákazou. Pojišťovna složila k soudu pro úpadce odškodné 14.700 Kč jako 75% hodnoty oka. Konkursní komisař zamítl úpadcův návrh na vyloučení této hotovosti z konkursní podstaty s odůvodněním, že tu nejde o kapitalisovanou rentu, která by podle § 291 čís. 2 ex. ř. exekuci nepodléhala a tudíž do konkursní podstaty nenáležela, poněvadž úpadce podle všeobecných pojišťovacích podmínek neměl vůbec proti pojišťovně nároku na rentu, nýbrž jen nárok na jednorázové vyplácení pojistné sumy, s níž by mohl podle libosti naložit a jež by tudíž podléhala exekučním zásahům jeho věřitelů. Rekursní soud vyloučil složenou částku z konkursní podstaty. Důvody: Rekursní soud s názorem konkursního komisaře nesouhlasí, poněvadž není ve skutečnosti rozdílu, byla-li pojištěna úrazová renta a místo ní bylo potom dodatečnou dohodou vyplaceno jednorázové odškodné, tak zvaná kapitalisovaná renta, nebo bylo-li hned od původu zjištěno jednorázové odškodné. Nemůže rozhodovati název, nýbrž účel, pro který byla pojistná suma poškozenému vyplacena. V obou případech jde o ekvivalent za úbytek výdělkové schopnosti způsobený úrazem. Věřitelé úpadcovi nemají nárok na úpadcovu oko a nemohou mítí tudíž ani nárok na to, co mu má — zajisté že jen v míře velmi nedostatečné — ztracené oko vyvážit. Z protokolu věřitelského výboru ze dne 8. prosince 1931 vyplývá, že pojišťovna chtěla po tři roky platit 6% úroky z odškodné sumy, což však věřitelský výbor z příčin velmi průhledných zamítl, hroze jí žalobou o zaplacení 20.000 Kč jakožto plné hodnoty oka, zdůrazňuje, že se stav poraněného oka již nikdy nezmění. Výbor věřitelský naléhal tedy na pojišťovnu, by zaplatila raději méně, ale hned. Že i se na odbytnou alimentární sumu vztahuje ustanovení § 291/2 ex. ř., rozhodl již bývalý